

Arrest

nr. 320 637 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 25 oktober 2023.

1.2. Op 26 april 2024 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Italiaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 29 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Eritrese nationaliteit te beschikken en op [...] mei 2006 geboren te zijn in Adi Quala. Toen u 8 of 9 jaar oud was, is uw vader weg gegaan uit Eritrea. Toen u zelf 9,5 jaar oud was, bent u samen met uw moeder en twee broers samen vertrokken uit uw dorp, en later ook uit Eritrea. Nadat jullie een maand of twee in Ethiopië waren, gingen jullie naar Italië. Daar kwam u aan toen u ongeveer 11 jaar oud was. U woonde er samen met uw moeder en twee broers in Umbria.

Twee of drie jaar geleden, toen u 15 of 16 jaar oud was, bent u te weten gekomen dat uw vader in België woonde. Jullie hadden een paar jaar telefonisch contact, maar hij liet nooit weten waar hij woonde. Uw moeder wilde niet dat u naar hem ging, ze wilde alleen voor jullie zorgen omdat uw vader jullie ook tien jaar geleden had achter gelaten. U hebt dan zonder haar toestemming besloten om te vertrekken, en bent met de bus van Rome naar Parijs gegaan. In Parijs is uw vader u komen ophalen. In Italië heeft uw familie het niet gemakkelijk, uw moeder verdiende niet zo veel met haar job, en u had ook wel vaker ruzie met haar. Op school had u ook moeilijkheden.

Op 10/10/2023 kwam u aan in België en op 25/10/2023 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw verblijfsvergunning van Italië, uw Italiaans reisdocument, en uw Italiaanse ziekteverzekeringskaart.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U was immers nog minderjarig op datum van 26 april 2024, wanneer het persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw Italiaans vluchtelingenpaspoort, Italiaanse ziekteverzekeringskaart en uw Italiaanse verblijfsvergunning, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming

genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Italië, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband ([https:// www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/aida_country_report_italy_2022_update.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/aida_country_report_italy_2022_update.pdf)) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u, of uw gezin, als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden wat betreft jullie economische situatie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Het CGVS stelt vast dat uit uw verklaringen blijkt dat u lange tijd in Italië hebt gewoond, met name 5 jaar en vier maanden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 6). U spreekt vloeiend Italiaans, en deed het persoonlijk onderhoud ook in het Italiaans. U woonde samen met uw moeder en twee broers in een klein appartement dat jullie huurden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). Uw moeder werkt er als poetshulp, maar ze verdient maar vijf euro per uur, wat niet voldoende was voor een gezin van vier (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8). U weet niet of jullie nog andere inkomsten hadden (uitkering, kinderbijslag), naast het loon van uw moeder (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). U verklaarde verder ook dat u problemen had op school, en dat u het tweede middelbaar opnieuw moest doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Het CGVS ontkent niet dat het moeilijk moet zijn voor uw moeder om, als alleenstaande moeder, met een eerder beperkt inkomen rond te komen in Italië. Echter, de situatie waarin jullie verbleven, zoals u schetste tijdens het persoonlijk onderhoud, kan bezwaarlijk gezien worden als een situatie van verregaande materiële deprivatie. U haalde nog de voorbeelden aan dat jullie op materieel vlak niet zo veel hadden (schoenen, kleren, telefoons), en dat dat samen met uw situatie op school frustreerde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). U was bang om dit tegen uw school te zeggen, of tegen uw moeder, en u hebt dan ook geen psychologische hulp gevraagd voor de moeilijkheden die u had.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw jonge leeftijd [u bereikte de meerderjarige leeftijd op 22 mei 2024] doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).]

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat uw verzoek als niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en u niet op concrete en individuele wijze hebt aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Het CGVS wijst er hieromtrent ook nog op dat uit de gegevens van uw dossier blijkt dat u in Italië woonde samen met uw moeder en twee broers, en dit al gedurende ongeveer zes jaar. Ook voordat u in Italië aankwam, leefde u gescheiden van uw vader, die eerder dan jullie Eritrea had verlaten. Hoewel jullie dan enkele jaren wel telefonisch contact hadden, is het pas in oktober 2023 dat u uw vader terug hebt gezien. Uw moeder en twee broers zijn ondanks het feit dat uw vader hier is, nog steeds in Italië blijven wonen. Uw feitelijke gezinsleven speelt zich dus af in Italië. U hebt nog goed contact met uw moeder. Hoewel ze initieel boos was omwille van uw plotse vertrek van Italië naar België, is ze nu rustiger geworden. Ze bidt voor uw geluk, en niets wijst er op dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw familie in Italië (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13).

U haalde verder ook nog aan dat de door u neergelegde verblijfsdocumenten vervallen zijn, en dat u niet weet hoe u deze moet verlengen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). De documenten van uw moeder en broers en zussen zouden ook vervallen zijn, en ze hebben de nieuwe documenten ook nog niet ontvangen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). In het AIDA rapport wordt beschreven welke stappen er moeten ondernomen worden om een verblijfsvergunning op basis van een vluchtelingenstatus, te vernieuwen. Na het indienen van de aanvraag, duurt het wel relatief lang, soms tot enkele maanden, alvorens het verzoek wordt behandeld en er een nieuwe verblijfsvergunning wordt afgeleverd. Het CGVS wijst er op dat u niet aantoonde dat u niet opnieuw een verblijfsvergunning zou kunnen krijgen op basis van uw status als vluchteling in Italië. Zelfs indien het enkele maanden zou duren om een nieuwe verblijfskaart te krijgen, kan u terugvallen op uw netwerk, om deze periode te overbruggen.

Dienaangaande dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (zie supra).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 06/05/2024. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 57/6 § 3, 3° en 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheids-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster verwijst naar het oude artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet en stelt dat dit artikel een uitzondering voorziet wanneer de verzoeker elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen beroep meer kan doen op die bescherming en dat huidige formulering nog steeds zo moet begrepen worden hoewel deze uitzondering niet meer expliciet vermeld wordt, omdat dit in de tegenwoordige tijd vermeld wordt. Verzoekster stelt verder dat de fundamentele mensenrechten uit het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie steeds moeten gerespecteerd worden, dat het Hof van Justitie stelt dat in uitzonderlijke gevallen het kan zijn dat in een lidstaat fundamentele rechten van een verzoekster in gevaar komen en dat daarvoor niet noodzakelijk sprake moet zijn van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van die lidstaat. Deze rechtspraak in het kader van de Dublin III-Verordening geldt ook voor personen die al een beschermingsstatuut genieten volgens verzoekster, die ook betoogt dat zij misschien niet aantoonde dat zij geen bescherming geniet tegen refoulement in Italië, maar wel dat zij bij terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt. Verzoekster argumenteert vervolgens dat zij uitvoerig heeft verteld over haar slechte leven in Italië, over de honger, het moeilijke leven op school en het hongerlong waaraan haar moeder werkte om te kunnen voorzien in het onderhoud van vier personen en citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud hierover: “...” (NPO, p. 8-9, 11, 12). Zij betoogt verder dat zij meer en meer begon af te zien van het ellendig leven in Italië en zich tot middelengebruik en automutilatie wendde om haar pijn te kunnen vergeten en citeert opnieuw uit de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 12, 13). Verzoekster besluit dat uit het voorgaande blijkt dat zij het in België goed stelt bij haar vader en dat zij geen behoefte meer heeft aan middelen of automutilatie om haar pijn te verdoven.

Verder argumenteert verzoekster dat er op heden geen enkel bewijs voorligt dat zij in geval van terugkeer in het bezit zou worden gesteld van een geldig verblijfsdocument en op een menswaardige manier opgevangen zou worden in Italië aangezien de verblijfsdocumenten van haar gezinsleden in Italië vervallen zijn en nog steeds niet vernieuwd. Zij citeert ter staving uit de notities van het persoonlijk onderhoud: “...” (NPO, p. 14) en stelt dat er dan ook geen enkele garantie is dat zij kan terugkeren naar Italië en er opgevangen zal worden. Zij stelt dat zij verklaard heeft dat zij zich niet kan beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Italië omwille van de vernederende levensomstandigheden daar maar ook omwille de onzekerheid over enige vernieuwing van haar verblijfsrecht en dat een terugkeer dus een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM en dat zij tijdens het CGVS gehoor heeft verteld over haar vrees om er opnieuw te vervallen in haar gewoontes van middelengebruik en automutilatie.

Verzoekster stelt vervolgens dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 van het EVRM kunnen bereiken en citeert uit het M.S.S. arrest. Zij betoogt dat zij *in casu* bescherming had in Italië maar dat zij ook een kwetsbare groep zijn en dat er ook voor hen positieve verplichtingen rusten op Italië.

Deze verplichtingen staan opgetekend in zowel het Vluchtelingenverdrag als de Kwalificatierichtlijn. Verzoekster citeert vervolgens artikel 30 van deze richtlijn inzake toegang tot gezondheidszorg en stelt dat hoewel erkende vluchtelingen in Italië in theorie recht hebben op gezondheidszorg in de praktijk blijkt dat zij niet de nodige zorgen krijgen wegens onder meer een gebrek aan informatie en tolkdiensten. Verzoekster stelt dat haar vrees gegrond is zoals blijkt uit het recent rapport van Nansen waaruit zij citeert (stuk 3). Zij betoogt dat dit rapport duidelijk stelt dat bezitters van internationale bescherming zeer moeilijk toegang hebben tot medische zorg en dat dit bovendien heel vaak niet aangepast is aan de noden van de asielzoeker, zeker wanneer het om mentale problemen gaat, aangezien deze organisaties zoals SIPROIMI geen geestelijke gezondheidsinstanties zijn. Verzoekster stelt dat er amper specialisten zijn wat het voor mensen zoals zij onmogelijk maakt om over haar psychologische problemen te praten, terwijl uit haar verklaringen blijkt dat zij wel degelijk nood heeft aan psychologische begeleiding maar daartoe geen mogelijkheid zal hebben bij terugkeer naar Italië. Verzoekster wijst er voorts op dat uit het “*Country report Health Care*” van 31 mei 2023 blijkt dat het recht op toegang tot gezondheidszorg nog steeds gekoppeld is aan het al dan niet hebben van een job, wat voor vele erkende vluchtelingen een obstakel vormt om zelfs de basiszorgen te krijgen ingeval van ziekte (stuk 4). Zij citeert artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn inzake integratievoorzieningen en stelt dat in het ge-updated AIDA rapport bevestigd wordt dat het bijzonder moeilijk blijkt om een job te vinden en die te behouden (stuk 5 – *Country Report: Access to the labour market*). Verzoekster wijst erop dat hoewel haar moeder aan een job is geraakt en op twee plekken werkt, zij slechts 5 euro per uur betaald wordt en citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 9). Zij betoogt dat dit uiteraard onvoldoende is om een gezin van vier te kunnen onderhouden en dat het moeilijk blijft om ander werk te vinden.

Verzoekster benadrukt dat personen met een internationaal beschermingsstatuut in Italië tot op heden in een precaire situatie leven en dat getracht wordt de integratie van migranten zoveel mogelijk te verhinderen via allerlei nieuwe wetgeving en citeert vervolgens DW, *“Italy: New law curtails migrants’ rights”*, 5 september 2023 (stuk 6). Zij stelt vervolgens dat migranten, ongeacht hun status, te maken krijgen met racistische aanvallen van de politie en citeert uit *“Human Rights Report – Italy – 2024”* (stuk 7). Verzoekster besluit dat het voorgaande ontegensprekelijk aantoont dat zij geen adequate bescherming kan genieten in Italië en dat er een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt indien zij wordt gedwongen terug te keren naar dit land. Zij stelt nog dat de commissaris-generaal zich beperkt tot het gratis ontkennen van haar ervaringen in Italië en dat het administratief dossier niets bevat over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Italië, wat volgens haar getuigt van de vooringenomenheid en gebrekkigheid van het onderzoek. Verzoekster vraagt haar te erkennen als vluchteling, subsidiair haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo rechtsbijstand;
3. Nansen note 2020-2;
4. Country Report: Health care Last updated: 31/05/23;
5. Country Report: Access to the labour market - Last updated: 31/05/23;
6. Artikel DW - Italy: New law curtails migrants' rights – 5 september 2023;
7. Human Rights Report – Italy – 2024.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoekster te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Aanvullende nota

De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 7 januari 2025 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: *“Country Report: Italy. Update 2023”*, gepubliceerd door AIDA/ECRE van 10 juli 2024 (internetlink).

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van

een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

5.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoekster, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) (HvJ 16 juli 2020, C517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat, zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16, §§ 73-74). Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en *in casu* verzoekster een persoon is die al internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU lidstaat, moet in deze worden aangestipt het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (*Ibrahim*, punt 87 of *Jawo* punt 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen.

De Raad onderstreept tenslotte dat *“(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, (...) deze rechter dan ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 88).

5.4. Verzoekster legde bij de indiening van haar internationaal beschermingsverzoek een Italiaanse verblijfsvergunning en Italiaans reisdocument neer, beiden uitgereikt in 2019 en geldig tot oktober 2023 en waarop respectievelijk is vermeld *“asilo”* en *“titolare di status di rifugiato”* (AD, documenten, stukken 1 en 2). Het wordt niet betwist dat aan verzoekster reeds internationale bescherming werd verleend in Italië. Wel blijkt uit de door verzoekster neergelegde documenten dat haar verblijfsvergunning in Italië verstreken is.

Volgens de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn moet een onderscheid worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd,

herroepen of ingetrokken. Er is geen enkele indicatie dat de internationale beschermingsstatus die aan verzoekster werd verleend in Italië werd ingetrokken of beëindigd. Verzoekster verklaarde weliswaar dat de verblijfsvergunningen van haar moeder en broers en zussen ook vervallen zijn en dat zij de nieuwe documenten nog niet hebben ontvangen (NPO, p. 14) maar hieruit kan niet worden afgeleid dat haar familieleden in Italië niet langer internationale bescherming zouden genieten en evenmin dat dit voor verzoekster het geval zou zijn. Verzoekster legt geen stukken voor waaruit kan blijken dat de aan haar en haar moeder, broers en zussen in Italië toegekende internationale beschermingsstatus zou zijn ingetrokken, herroepen of beëindigd. Evenmin zijn er elementen in het rechtsplegingsdossier die hierop wijzen. *In casu* moet het verzoek om internationale bescherming worden behandeld op grond van het weerlegbaar vermoeden dat Italië het Unierecht en bijgevolg de uit de Kwalificatierichtlijn voortvloeiende verplichtingen met betrekking tot de toekenning en beëindiging van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus respecteert.

In de bijgebrachte landeninformatie, waaronder het recente AIDA-rapport update 2023, leest de Raad dat statushouders in Italië toegang hebben tot de arbeidsmarkt en tot banen bij de overheid (dit laatste met uitzondering van jobs die te maken hebben met het vrijwaren van de algemene belangen van de Staat) op basis van hun verblijfsvergunning en tot gelijke behandeling met Italiaanse onderdanen op het vlak van tewerkstelling, professionele opleidingen, registratie bij professionele organisaties e.d.. Recent onderzoek bracht evenwel aan het licht dat het beschikken over sociale netwerken en economische noodwendigheden bepalender zijn voor het krijgen van een baan en het behouden ervan, eerder dan diploma's of specifieke vaardigheden (AIDA, p. 246-247). Erkenning van in het buitenland behaalde diploma's is voorzien in de wetgeving en er zijn binnen het Ministerie van onderwijs initiatieven genomen om dit te faciliteren voor statushouders, hoewel het in de praktijk meestal afhangt van de bereidheid van universiteiten zelf om hiertoe inspanningen te leveren (AIDA, p.247-248).

Wat huisvesting betreft, werd het SAI systeem opgezet dat vooral bedoeld is voor de opvang van statushouders en niet-begeleide minderjarigen. Het SAI systeem functioneert op basis van subsidies aan lokale autoriteiten en NGO's voor kleinschalige opvang. Het systeem blijft gebaseerd op de vrijwillige toetreding van de gemeenten en heeft nog steeds niet genoeg plaatsen om te voldoen aan de opvangbehoeften van iedereen die er recht op heeft. Het systeem huisvestte in december 2023 in totaal 34.816 personen en voorziet in beginsel opvang voor zes maanden verlengbaar met zes maanden in bepaalde gevallen. Statushouders die er verblijven hebben het vaak moeilijk om voor zelfstandige huisvesting te zorgen en in 2018 ontving minder dan 5 % van de statushouders een huursubsidie wanneer zij niet langer in het SAI systeem konden verblijven. Volgens het in 2022 gepubliceerde SAI-verslag waren er in 2022 22.233 begunstigden die de SAI-faciliteiten verlieten. Van het totale aantal koos minder dan de helft (43,5,0%) ervoor om het project te verlaten, terwijl meer dan de helft (51,9%) moest vertrekken vanwege het verstrijken van de opvangperiode. Er werd evenwel in bijkomende financiering voorzien voor de creatie van 3.000 bijkomende opvangplaatsen in het systeem als gevolg van de crisis in Afghanistan en de procedures voor de creatie van bijkomende plaatsen werden versoepeld als gevolg van de oorlog in Oekraïne (AIDA, p. 239-244). Statushouders hebben verder toegang tot sociale huisvesting onder dezelfde voorwaarden als Italiaanse onderdanen en huisvesting is ook onderdeel van het Nationale Integratie Plan voor statushouders gepubliceerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken in 2017, maar een aantal structurele obstakels hebben tot gevolg dat het Italiaanse huisvestingssysteem niet erg aangepast is aan de noden van statushouders. Hoewel van statushouders geen bijkomende voorwaarden kunnen geëist worden in vergelijking met Italiaanse onderdanen, worden in sommige regio's wel bijkomende attesten gevraagd dat de betrokkene geen vastgoed heeft. Deze praktijk werd evenwel discriminerend bevonden in twee uitspraken van de Rechtbank van Milaan in 2020. De regionale wet van Lombardije, die een verblijf van 5 jaar vereiste en bijzonder nadelig was voor buitenlandse burgers, werd door het Grondwettelijk Hof onwettig verklaard en daarom ingetrokken. Bovendien bepaalde het Grondwettelijk Hof in vonnis nr. 9/2021 dat de anciënniteit van het verblijfsrecht niet kan worden opgenomen in de criteria om een hogere score toe te kennen voor de toewijzing van openbare huisvesting, omdat het geen voorwaarde bepaalt voor de toekenning van een woning. In hetzelfde arrest verklaarde het Grondwettelijk Hof dat het vereiste van gelegaliseerde documenten die de afwezigheid van onroerende goederen in het buitenland of in het land van herkomst een discriminerende bepaling is die in strijd is met artikel 3 van de Italiaanse Grondwet (AIDA, p. 244-246).

Ook wat de toegang tot sociale bijstand betreft, voorziet de Italiaanse wetgeving in gelijke behandeling tussen Italiaanse burgers en statushouders. De sociale zekerheidsbijdragen in Italië worden voornamelijk betaald door het Nationaal Instituut voor Sociale Zekerheid (INPS), het Nationaal Instituut voor Arbeidsongevallenverzekering (INAIL), gemeenten en regio's. De verstrekking van sociale voorzieningen is niet afhankelijk van de woonplaats in een bepaalde regio, maar in sommige gevallen is dit onderworpen aan een minimale verblijfsvereiste op het nationale grondgebied. Dit is met name het geval voor inkomens steun (Reddito di Cittadinanza), die vanaf 1 april 2019 wordt uitbetaald en waarvoor een verblijf van 10 jaar op het nationale grondgebied, waarvan ten minste 2 jaar ononderbroken verblijf. Het Hof van Justitie oordeelde in C-462/20 dat het in strijd is met de EU-wetgeving om verschillende rechten toe te kennen aan burgers en aan personen die internationale bescherming genieten. De zaak ging over familiekortingskaarten in Italië die

kunnen worden gebruikt om korting te krijgen op goederen en diensten, maar de kaarten worden niet verstrekt aan begunstigten (AIDA, p. 248-249).

Om toegang te verkrijgen tot de gezondheidszorg, moeten begunstigten van internationale bescherming net als asielzoekers zich laten registreren bij de nationale gezondheidsdienst. Ze hebben dezelfde behandeling en volledig gelijke rechten en plichten als Italiaanse onderdanen met betrekking tot gezondheidszorg. Ze hebben dezelfde behandeling en volledig gelijke rechten en plichten als Italiaanse onderdanen wat betreft de verplichting om bijdragen te betalen en de bijstand die in Italië wordt verleend door de Nationale Gezondheidsdienst. De registratie is geldig voor de duur van de verblijfsvergunning en vervalt niet in de verlengingsfase van de verblijfsvergunning. De toegang tot gezondheidszorg voor personen die internationale bescherming genieten, verschilt sterk van regio tot regio. De grootste verschillen en moeilijkheden worden gevonden met betrekking tot de vrijstelling van het delen van de kosten van gezondheidszorg. Slechts enkele regio's, waaronder Friuli-Venezia Giulia en Apulië, verlengen momenteel de vrijstelling tot de begunstigten van internationale en nationale bescherming daadwerkelijk een baan vinden. Op 19 juli 2022 heeft de Raad van State het standpunt ingenomen dat, na de intrekking van wetsdecreet 181/2000, het onderscheid tussen werklozen en inactieven voor de vrijstelling van deelname aan ziektekosten als achterhaald moet worden beschouwd. Bovendien heeft de civiele rechtbank van Milaan op 12 januari 2023, in een zaak die was aangespannen door ASGI en Emergency het discriminerende gedrag vastgesteld van de regio Lombardije die, net als andere regio's, een onderscheid maakt, maakt tussen werklozen en inactieven. Dit heeft vooral gevolgen voor asielzoekers en vluchtelingen die, in vergelijking met andere categorieën buitenlanders, minder lang op het grondgebied verblijven en, in de meeste gevallen, geen eerdere werkrelaties hebben gehad voordat ze zich inschreven voor de nationale gezondheidsdienst. Het Hof erkende, met specifieke verwijzing naar de categorie asielzoekers, dat het voor de hand ligt dat een asielzoeker zich niet kan beroepen op een eerdere arbeidsrelatie in Italië, in het bijzonder omdat asielzoekers pas na 60 dagen na de aanvraag van de desbetreffende verblijfsvergunning arbeidsactiviteiten verrichten. In oktober 2023 hebben de regio's Emilia-Romagna, Lazio, Toscane en Sicilië een trainingsprogramma opgezet, medegefinancierd door het Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie van de Europese Unie, gericht op het verbeteren van de competenties van gezondheidswerkers die werkzaam zijn in de openbare gezondheidszorg en in opvangprogramma's voor vluchtelingen en asielzoekers, in het bijzonder met betrekking tot de forensische certificeringen voor slachtoffers van marteling. Van 2022 tot 2023 was in de regio Veneto het project SPIRNET actief, gefinancierd door het Fonds voor asiel, migratie en integratie van de Europese Unie en Integratiefonds van de Europese Unie. Het was specifiek gericht op het identificeren en verzorgen van asielzoekers en vluchtelingen met ernstige psychische problemen. De partners waren prefecturen, gemeenten en lokale gezondheidsautoriteiten (ASL's) (AIDA, p. 249-250). Statushouders kunnen ook moeilijkheden ondervinden bij het verkrijgen van hun verblijfsvergunning na erkenning indien zij geen adres kunnen doorgeven aan de politie, die aanvragen vaak afwijst bij gebrek hieraan. De behandeling van deze aanvragen kan ook vaak een lange tijd in beslag nemen (AIDA, p. 222-223).

Uit het voorgaande kan blijken dat statushouders in Italië met moeilijkheden kunnen geconfronteerd worden inzake toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, gezondheidszorg en sociale bijstand. Zonder voormelde moeilijkheden te minimaliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al zou de situatie in Italië gekenmerkt worden door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). De door verzoekster geciteerde landeninformatie kan niet anders doen besluiten. Enerzijds verwijst verzoekster naar hetzelfde AIDA rapport, anderzijds naar een artikel in DW van 5 september 2023 en het mensenrechtenrapport over Italië van Human Rights Watch dat betrekking heeft op het jaar 2023. Het artikel in DW handelt over de beperkingen inzake de *“special protection status”*. Uit het AIDA rapport blijkt dat dit een specifieke status is naast de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en die dus niet onder de gronden voor internationale bescherming zoals gedefinieerd in de Kwalificatie richtlijn valt. Verzoekster valt evenwel niet onder deze speciale beschermingsstatus, zodat de informatie in het artikel in DW hierover niet relevant is voor de beoordeling van het huidige verzoek. In zoverre uit de in het verzoekschrift geciteerde passage uit het Human Rights Watch rapport kan blijken dat er sprake is van racistische incidenten, structurele discriminatie van Roma, Sinti en Camminanti gemeenschappen en stigmatisering en intimidatie van personen van Afrikaanse oorsprong, dient te worden vastgesteld dat dit niet volstaat om te gewagen van structurele of fundamentele tekortkomingen die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. Hoe beschamend en betreurenswaardig ook is racisme helaas geen louter Italiaans fenomeen en kan hieruit evenmin blijken dat er in Italië wat de rechten van statushouders betreft sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen, noch dat verzoekster indien zij met racistische uitlatingen geconfronteerd zou worden zich niet tot de Italiaanse autoriteiten en gerechtelijke instanties zou kunnen wenden om de daders hiervan te laten bestraffen.

Er kan niet kan worden geconcludeerd op basis van de door de commissaris-generaal en verzoekster bijgebrachte landeninformatie over de situatie van statushouders in Italië dat de levensomstandigheden van

begunstigden van een internationale beschermingsstatus er zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Italiaanse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is..

Zoals reeds aangehaald heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat niet volledig worden uitgesloten dat een verzoekster kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen. Daarbij komt het aan verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Italië werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier dient te worden besloten dat verzoekster onvoldoende concrete elementen aanreikt om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de internationale beschermingsstatus die haar werd verleend in Italië te weerleggen en niet aannemelijk maakt dat zij in geval van terugkeer naar deze EU-lidstaat in haar individuele omstandigheden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals gedefinieerd in de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie dreigt terecht te komen.

Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster op jonge leeftijd naar Italië is gekomen samen met haar moeder, broers en zussen en dat zij er naar school ging voor haar vertrek en de Italiaanse taal zeer goed beheerst, wat ook blijkt dat zij voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS om een Italiaanse tolk heeft gevraagd. Verzoekster verklaart dat haar alleenstaande moeder een laag inkomen had uit twee jobs en dat ze hard haar best deed, dat ze eten hadden maar dat ze merkten dat ze minder hadden dan andere kinderen, zoals een paar schoenen per jaar een telefoon pas op hun veertiende (NPO, p. 9). Verder verklaart verzoekster dat zij in een klein huurappartement woonden en dat ze denkt dat haar moeder daar nog steeds woont (*idem*). Zij geeft verder aan dat de reden waarom ze is vertrokken uit Italië is dat het slecht ging op school en dat ze vreest dat indien ze zou moeten terugkeren terug zou vervallen in haar vroeger leven, waarin zij soms wiet rookte en haarzelf sneed (NPO, p. 12). Uit haar verklaringen blijkt ook dat haar ouders gescheiden zijn toen zij nog in Eritrea waren en dat zij hier in België naar school gaat maar ook nog steeds contact heeft met haar moeder (NPO, p. 13).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde levensomstandigheden en haar persoonlijke problemen in Italië als volgt gemotiveerd: “*Het CGVS stelt vast dat uit uw verklaringen blijkt dat u lange tijd in Italië hebt gewoond, met name 5 jaar en vier maanden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 6). U spreekt vloeiend Italiaans, en deed het persoonlijk onderhoud ook in het Italiaans. U woonde samen met uw moeder en twee broers in een klein appartement dat jullie huurden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). Uw moeder werkt er als poetshulp, maar ze verdient maar vijf euro per uur, wat niet voldoende was voor een gezin van vier (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8). U weet niet of jullie nog andere inkomsten hadden (uitkering, kinderbijslag), naast het loon van uw moeder (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). U verklaarde verder ook dat u problemen had op school, en dat u het tweede middelbaar opnieuw moest doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Het CGVS ontkent niet dat het moeilijk moet zijn voor uw moeder om, als alleenstaande moeder, met een eerder beperkt inkomen rond te komen in Italië. Echter, de situatie waarin jullie verbleven, zoals u schetste tijdens het persoonlijk onderhoud, kan bezwaarlijk gezien worden als een situatie van verregaande materiële deprivatie. U haalde nog de voorbeelden aan dat jullie op materieel vlak niet zo veel hadden (schoenen, kleren, telefoons), en dat dat samen met uw situatie op school ngefrustreerde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). U was bang om dit tegen uw school te zeggen, of tegen uw moeder, en u hebt dan ook geen psychologische hulp gevraagd voor de moeilijkheden die u had.*” Verzoekster voert geen ernstig verweer tegen deze motieven die steun vinden in het administratief dossier. Door louter haar verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud te citeren en te herhalen dat zij een moeilijk leven had op school en dat haar moeder met een hongerloon vier personen moest onderhouden toont zij niet aan dat zij niet aan dat zij zich in Italië in een situatie van verregaande materiële deprivatie bevond; noch dat zij riskeert in een dergelijke situatie te belanden in geval van terugkeer. Verzoekster verwijst naar het AIDA rapport om te stellen dat het moeilijk is om een job te krijgen en te behouden in Italië en stelt dat haar moeder slechts 5 euro per uur werd betaald. Zo hieruit kan blijken dat verzoeksters moeder weinig betaald werd en het moeilijk had om haar gezin te onderhouden en dat het moeilijk kan zijn om werk te vinden en te behouden, kan hieruit evenwel niet blijken dat verzoeksters moeder werkloos was of is en dat verzoekster en haar familie door de onverschilligheid van de Italiaanse

autoriteiten in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden, noch dat dit voor verzoekster het geval zal zijn in geval van terugkeer naar Italië. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat zij vertelde over honger, kan dit als dusdanig niet blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster stelde weliswaar *“Naast school moest ik mama helpen, we hadden niet veel geld, maar één paar schoenen. Dat soort zaken, koelkast bijna leeg”*, maar ook dat zij aan vader zei *“dat ik geld had, ik had wat aan de kant gezet daarvoor”*, met name om naar Parijs te reizen waar haar vader haar moest komen halen (NPO, p. 8-9). Zo daaruit kan blijken dat verzoekster aangaf dat de koelkast bijna leeg was en dat zij het financieel moeilijk hadden, kan hieruit en uit de rest van haar verklaringen niet blijken dat zij en haar familie honger leden, zoals het verzoekschrift doet uitschijnen en beschikte verzoekster in elk geval over wat geld om naar Parijs te reizen. Verder verklaarde verzoekster, zoals reeds aangehaald, dat zij nog steeds contact heeft met haar moeder en zij brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat haar moeder, broers en zussen zich momenteel in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zouden bevinden.

Verzoekster was weliswaar minderjarig toen zij naar België kwam om bij haar vader te verblijven, maar is heden meerderjarig, spreekt vloeiend Italiaans en heeft een familiaal netwerk in Italië waarop zij kan terugvallen. Uit haar verklaringen kan verder niet blijken dat verzoekster en haar familie pogingen hebben ondernomen om hulp te krijgen van de Italiaanse overheid voor hun financiële problemen en evenmin kan blijken dat verzoekster en haar familie als internationale beschermingsstatushouders in Italië er geen toegang zouden hebben tot sociale bijstandsprogramma's onder dezelfde voorwaarden als Italiaanse burgers.

Waar verzoekster stelt dat zij begon af te zien van het ellendig leven in Italië en dat zij zich wendde tot middelengebruik en automutilatie om haar pijn te kunnen vergeten, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster weliswaar verklaarde dat zij wiet rookte in Italië als zij boos was of pijn had en zichzelf ook sneed, maar dat zij niet langer middelen gebruikt en ook geen gewag meer maakt van automutilatie sinds haar verblijf in België. Verzoekster verklaarde ook, gevraagd of zij ooit geprobeerd heeft om te spreken met een dokter of psycholoog over haar problemen *“ik denk dat een psycholoog wel super was geweest, ik was bang dat ze dat tegen mama zouden zeggen of me zouden weghalen bij mijn familie. En daardoor voelde ik me nog meer alleen”* (NPO, p. 13). In de mate dat verzoekster (psychologische) problemen had in Italië kan slechts worden vastgesteld dat zij hier geen hulp voor zocht en dat, hoewel begrip kan worden opgebracht dat verzoekster als tienermeisje dit voor haar moeder verborgen wou houden, zij hiermee geenszins aantoonde dat het voor haar onmogelijk was om als statushouder passende hulp te krijgen, noch dat zij in geval van terugkeer naar Italië dergelijke hulp niet zal kunnen krijgen indien zij deze nodig zou hebben.

Hierboven werd immers reeds gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat personen die internationale bescherming genieten onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot gezondheidszorg in Italië maar dat zij zich moeten laten registreren bij de Nationale Gezondheidsdienst en dat de toegang sterk verschilt van regio tot regio. Er werd reeds gewezen op het feit dat de registratie geldig is voor de duur van de verblijfsvergunning en dat deze niet vervalt niet in de verlengingsfase van de verblijfsvergunning. Verzoekster legde bij de indiening van haar internationaal beschermingsverzoek een Italiaanse ziekteverzekerskaart voor (AD, documenten, stuk 3). Hoewel de geldigheidsduur van deze kaart verstreken is, vervalt de registratie bij de Nationale Gezondheidsdienst niet volgens de beschikbare landeninformatie. Verzoekster toont het tegendeel niet aan. Het Nansen rapport, dat dateert van 2020 en dus van drie jaar voor het AIDA rapport, stelt dat statushouders in Italië toegang hebben tot dezelfde medische en psychologische hulp als Italiaanse burgers en dat er een aantal obstakels bestaan in de praktijk die betrekking hebben op de registratie bij de Nationale Gezondheidsdienst, het gebrek aan specifieke opleiding voor dokters over internationale bescherming en het gebrek aan tolken, het beperkt aantal plaatsen in SIPROIMI projecten voor statushouders met specifieke noden, waaronder personen met een handicap en mentale problemen en met betrekking tot het remgeld. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoekster geregistreerd is bij de Nationale Gezondheidsdienst en dat zij de Italiaanse taal beheerst en dat in de huidige stand van zaken geen stukken voorliggen waaruit kan blijken dat zij actueel psychologische problemen heeft en er dus evenmin indicaties zijn dat zij gespecialiseerde opvang zou nodig hebben. Waar verzoekster verwijst naar het AIDA rapport om te stellen dat het recht op toegang tot gezondheidszorg nog steeds gekoppeld is aan het al dan niet hebben van een job en dat dit voor vele erkende vluchtelingen een obstakel vormt om zelfs basiszorgen te krijgen in geval van ziekte, dient te worden opgemerkt dat in het AIDA rapport wordt gewag gemaakt van discriminatie wat betreft de bijdrage aan ziektekosten ten aanzien van werkloze en niet actieve statushouders maar dat hieruit niet kan blijken dat toegang tot medische of psychologische zorg in Italië hierdoor de facto onmogelijk wordt gemaakt voor statushouders.

Hoe dan ook liggen geen stukken voor waaruit kan blijken dat verzoekster momenteel met psychologische problemen zou kampen en is haar vrees dat zij in geval van terugkeer opnieuw verdovende middelen zou gebruiken hypothetisch. In de mate dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar mogelijke indicaties van verhoogde kwetsbaarheid gelet op haar jonge leeftijd, kan deze jonge leeftijd als dusdanig niet volstaan, gelet op haar specifieke individuele omstandigheden zoals hierboven uiteengezet en in het bijzonder het

familiaal netwerk waarover zij beschikt in Italië, om aan te nemen dat zij door haar bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dat verzoekster haar leven in België bij haar vader verkiest boven dat in Italië bij haar moeder kan evenmin volstaan om aan te tonen dat zij in geval van terugkeer naar Italië als statushouder in dit land in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen. Zo verzoekster meent op grond van de familieband met haar vader recht te hebben op een verblijfsvergunning in België dient zij zich te wenden tot de daartoe voorziene procedure.

Zo verzoekster zelf niet in aanmerking komt voor internationale bescherming in België om de redenen die hierboven zijn uiteengezet, staat dit die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.

Hierboven werd er reeds op gewezen dat het gegeven dat verzoeksters Italiaanse verblijfsvergunning is verstrekt niet betekent dat zij niet langer internationale bescherming zou genieten in Italië en dat er geen stukken of elementen zijn in het rechtsplegingsdossier waaruit kan blijken dat de aan haar en haar moeder, broers en zussen in Italië toegekende internationale beschermingsstatus zou zijn ingetrokken, herroepen of beëindigd. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd: *“U haalde verder ook nog aan dat de door u neergelegde verblijfsdocumenten vervallen zijn, en dat u niet weet hoe u deze moet verlengen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). De documenten van uw moeder en broers en zussen zouden ook vervallen zijn, en ze hebben de nieuwe documenten ook nog niet ontvangen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). In het AIDA rapport wordt beschreven welke stappen er moeten ondernomen worden om een verblijfsvergunning op basis van een vluchtelingenstatus, te vernieuwen. Na het indienen van de aanvraag, duurt het wel relatief lang, soms tot enkele maanden, alvorens het verzoek wordt behandeld en er een nieuwe verblijfsvergunning wordt afgeleverd. Het CGVS wijst er op dat u niet aantoonde dat u niet opnieuw een verblijfsvergunning zou kunnen krijgen op basis van uw status als vluchteling in Italië. Zelfs indien het enkele maanden zou duren om een nieuwe verblijfskaart te krijgen, kan u terugvallen op uw netwerk, om deze periode te overbruggen”*. Verzoekster slaagt er niet in deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier te weerleggen. Waar zij stelt dat er geen bewijs voorligt dat verzoekster in geval van terugkeer in het bezit zou worden gesteld van een geldig verblijfsdocument en op een menswaardige manier zal opgevangen worden in Italië, doet zij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat zij niet aantoonde dat zij mits daartoe de nodige stappen te zetten, een nieuwe verblijfsvergunning zou kunnen krijgen op basis van de internationale beschermingsstatus die haar in Italië werd toegekend en dat zij een familiaal netwerk heeft die haar in staat moet stellen om de periode gedurende dewelke haar aanvraag behandeld wordt, te overbruggen. Het is in eerste instantie aan verzoekster om het vermoeden dat haar rechten als statushouder in Italië gerespecteerd worden te weerleggen en daartoe concrete elementen voor te leggen en er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster met haar betoog hier niet in slaagt. Dat de verblijfsdocumenten van haar gezinsleden nog steeds niet vernieuwd zouden zijn, doet hieraan geen afbreuk.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster maakt bijgevolg niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Italië worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de Italiaanse autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekster verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Nu het voorliggende beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat verzoekster zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Italië, moet bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Italië. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar relaas uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Italiaans machtig is, zoals zij heeft gevraagd. Zij werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Italië werd toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in deze lidstaat.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat het verzoek niet ontvankelijk is omdat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in een andere EU lidstaat. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekster toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET